

РЕШЕНИЕ

№ 22896

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8768** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ш. Р., гражданин на А. срещу Решение № 8642/14.08.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. И. са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложената от жалбоподателя бежанска история е последователна и непротиворечива. Според Ш. Р. е проведена една формална процедура, без да изясни фактите и без да събере допълнителна информация за страната на произход на търсещия закрила, така както е посочено в методологията на Агенцията за убежището на Европейския съюз (А.). В решението не е обсъдена и актуалната информация в страната на произход, касаеща ситуацията там. Налице са данни, от които може обосновано да се предположи, че събитията в А. достигат границите на въоръжен конфликт.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат Л. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 14912/18.09.2023 г. до Държавната агенция за бежанците Ш. Р. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 14912/18.09.2023 г.

С решение № 20436/10.12.2023 г. производството по предоставяне на международна закрила е прекратено, поради обстоятелството, че чуждестранният гражданин, самоволно е напуснал РПЦ – [населено място] и е в неизвестност.

С молба от 26.04.2024 г. Ш. Р., след връщането му от Германия по реда на Регламент № 604/2013 г., се е явил в ДАБ и е поискал производството за предоставяне на международна закрила да бъде възобновено.

Видно от писмо № М - 9137 от 07.06.2024 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Ш. Р., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

На 29.04.2024 г. с търсеция закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол № УП 15569 от същата дата. Оспорващия твърди, че е напуснал А. нелегално. Установил се е за около три години в И., след което е достигнал Турция, където е работил една година. Впоследствие е решил да продължи за 3. Европа и така с помощта на трафиканти е пристигнал България. В страната си на произход, оспорващият не сочи да е имал проблеми заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност. В А. и до момента живеят неговите по-малки братя. Сочи, че е учил само до първи клас, след което е започнал работа, като хлебар. Произвеждал е и е продавал хляб на американците. Като причина за напускане на страната по произход оспорващият сочи, че талибаните са убили родителите му и брат му, защото той е правел хляб за християните. Първоначално му изпращали заплашителни писма, след което убили родителите му и брат му.

Оспорващият е представил следните писмени доказателства: 1. Копие от лична карта, издадена на името на Ш. Р., [дата на раждане], 2. Удостоверение за завършен курс за офицери А. У., издадено от Министерство на вътрешните работи на А. на 11.07.2000 г., 3. Договор за хлебопекарна и предоставяне на хлебни изделия от 04.02.2018 г., с продължителност до 04.02.2019 г., сключен между Ш., с бащино име Ш. и Главна Дирекция на Националната сигурност на Провинция М. и 4. Писмо, съставено от Ислямско емирство А., според което Ш., син на Ш., живеещ в М. У. е предупреден да прекрати договора си за доставка на храна с държавна сигурност. Но ако продължава да помага и да сътрудничи с неверниците и враговете на религията, ще бъде обезглавен и няма да има право на оплакване.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателя на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-2033/30.09.2024 г., съставена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Ш. Р., лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 21.08.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 30.08.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Ш. Р. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на А. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Ш. Р. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми с талибаните, преди те да дойдат официално на власт, заради това, че е продавал хляб на международните сили в А..

Съдът не дава вяра на изложените от жалбоподателя твърдения и на документите, които той е представил в хода на административното производство по следните съображения.

На първо място в представената лична карта като фамилно име на оспорващия е посочено Ш. Р., а не Ш. Р., а като година на раждане е посочена 2000 г., а не както твърди жалбоподателя 2005 г., т.е. налице е обосновано предположение, че този документ, доколкото той е истински, е издаден на друго лице, а не на жалбоподателя.

От друга страна, ако се приеме, че Ш. Р. е роден през 2005 г., както твърди той, договорот за доставка на хляб е бил сключен, когато той е бил на 13 години. Изглежда абсолютно невероятно, дори в А., държавата да сключи договор с малолетно лице, за изпълнение на държавна поръчка.

На следващо място, няма логика, след като заплахите за прекратяване на договора за доставка на храна на талибаните са били насочени към оспорващия, те да са убили неговите родители и брат, а не самия него.

Изложените обстоятелства правят бежанската история на Ш. Р. противоречива, непоследователна и недостоверна, поради което тя не може да бъде кредитирана.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към

определена социална група или политически убеждения.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на тероризъм и насилие, след изтеглянето на международните сили и поемането на властта от страна на талибаните. Последните са успели до момента да стабилизират икономиката на страната и националната валута.

Правителството е обявило обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и извеждане от употреба на оръжията в страната. Така за цивилните се създава чувство за безопасност и мобилността в страната се увеличава значително. Местните военачалници са поставени под контрола на централната власт и с това сигурността във всички части на А. се е увеличила значително. Предприети са стъпки за урегулиране на отношенията със съседните страни – И. и П..

Налице са значителни ограничителни мерки, свързани с правата на жените и момичетата, които са характерни за много ислямски страни по света.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в А., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на А. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на Ш. Р. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Р., гражданин на А. срещу Решение № 8642/14.08.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.